

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **K. F.**, narozen dne X, státní příslušník Tuniská republika, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců, 294 01 Běla pod Bezdězem-Jezová, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2011, č.j. CPR-11635/ČJ-2011-9CPR-V237, o správním vyhoštění,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 29. 12. 2011, č.j. CPR-11635/ČJ-2011-9CPR-V237, kterým žalovaná změnila výrok č. II., č. III. a ve zbylé části potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-58627/ČJ-2011-000022 ze dne 25. 10. 2011. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na tři roky. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států Evropské Unie, se stanovil v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 tohoto zákona do 15 dnů od ukončení zajištění v případě, že nebude postupováno podle § 128 odst. 1 tohoto zákona. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území ČR začít běžet v době

trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území ČR je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Je-li cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců, z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu.

Žalovaná výrok č. II. nahradila výrokem ve znění: „Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na dva roky. Počátek uvedené doby se dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje na okamžik, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.“ Výrok III. nahradila výrokem: „Nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovuje se doba k vycestování z území ČR dle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pro případ, že by cizinec byl z důvodu uvedeného v ustanovení § 2 zákona č. 326/1999 Sb. vyňat z působnosti tohoto zákona, stanovuje se doba k vycestování z území ČR do 15 dnů ode dne odpadnutí tohoto důvodu.“

Žalobce v žalobě mimo jiné požádal soud o ustanovení právního zástupce k ochraně jeho práv. Soud této žádosti vyhověl a usnesením č.j. 17. 1. 2012 č.j. 1 A 2/2012-11 ustanovil žalobci podle § 35 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) Organizaci pro pomoc uprchlíkům. V žalobě i v jejím doplnění žalobce argumentuje pouze tím, že správní orgán rozhodl v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož měl dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Podle žalobce, žalovaná okolnosti jeho případu dostatečně nerespektuje. Poukazuje na své odvolání, v němž uvedl, že sankce v podobě zákazu pobytu na území členských států EU v délce tří let, je nepřiměřeně tvrdá. Žalovaná v napadeném rozhodnutí námitkám žalobce částečně přisvědčila, když zkrátila délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na dva roky. Žalobce je však toho názoru, že ani tato sankce není přiměřená. Poukázal na to, že do dnešní doby se jiného porušení zákona nedopustil. Z tohoto důvodu by se měla uložená sankce pohybovat maximálně v rádech měsíců.

Žalobce uzavřel, že si plně uvědomuje, jakého protiprávního jednání se na území České republiky dopustil, nicméně trvá na tom, že sankce uložená prvostupňovým orgánem je i po jejím snížení odvolacím orgánem nepřiměřená.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě a k jejímu doplnění poukázala na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde je popsána závažnost protiprávního jednání žalobce. Důvody, pro něž považuje stanovení doby, po kterou nelze umožnit vstup cizinci na území členských států EU, žalovaná považuje za dostatečně podrobné a zřetelné, a proto na ně zcela odkazuje.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Z podané žaloby i jejího doplnění vyplývá, že žalobce nepopírá skutkové zjištění správních orgánů o tom, že pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Jeho argumentace směřuje proti tomu, že doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, kterou stanovil správní orgán I. stupně, je nepřiměřená, i přestože odvolací orgán ji v napadeném rozhodnutí o jeden rok zkrátil.

Tuto námitku žalobce uvedl již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce na území ČR přicestoval za svým bratrem v domnění, že mu společně s ostatními krajany zajistí doklady k pobytu, sežene zaměstnání a obstará ubytování. Žalobce byl v průběhu správního řízení tázan, zda žil s osobou, která by měla postavení příslušníka EU. V prvním pohovoru uvedl, že nežije s žádnou takovou osobou. Z druhého protokolu o vyjádření účastníka je zřejmé, že svou odpověď v tomto směru změnil. Odlišnost výpovědi odůvodnil tím, že této osobě nechtěl způsobit problémy. Na opakované dotazy správního orgánu na identitu přítelkyně žalobce odmítl sdělit k její osobě jakékoliv informace nebo telefonický kontakt na ni, a to i po poučení, že pro absenci údajů k této osobě, není možné vést v tomto směru důkazní řízení. Žalovaná po zhodnocení pravděpodobné délky neoprávněného pobytu na území ČR (cca 3 měsíce) a škodlivosti takového jednání pro společnost v kontextu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, dospěla k závěru, že prokázané jednání sice odůvodňuje uložení správního vyhoštění, ale dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, je nezbytné zkrátit na dva roky. Žalovaná přihlédla ke skutečnosti, že žalobci nebylo prokázáno jiné jednání, kterým by porušil předpisy platné na území ČR.

Co se týká nepřiměřenosti rozhodnutí, soud nejprve připomíná, že správní orgán nemá prostor pro rozsáhlé ověřování všech okolností nepřiměřeného zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Postačí, aby se vypořádal se všemi tvrzeními, které cizinec tvrdí během správního řízení. Jak bylo výše uvedeno, správní orgán a opakovaně i žalovaná kladly žalobci otázky v tom směru, zda žije s osobou, která je občanem EU. Žalobce byl dokonce poučen o tom, že pokud tyto informace neuvede, nebude možné vést ohledně této skutečnosti dokazování. Podle názoru soudu správní orgány splnily povinnost vypořádat se s tvrzeními žalobce, které uváděl během správního řízení. Navíc z obsahu námitky žalobce nelze seznat, k jakým důvodům nemožnosti vycestování měl žalovaný přihlédnout.

Pro úplnost soud dodává, že otázka přísnosti či správnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na dva roky (zákonná horní hranice je v daném případě tři roky). Jde-li o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, ze správního spisu nevyplývala žádná skutečnost, ze které by bylo možno takový zásah vyvozovat. Při výpovědi žalobce uvedl, že nemá na území žádné příbuzné a není mu známa ani jiná okolnost, pro kterou by se nemohl vrátit zpět do své země. S ohledem na tyto skutečnosti má tedy soud za to, že správní orgány měly dostatek podkladů pro svůj závěr v tom smyslu, že vydané rozhodnutí nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců, napadené rozhodnutí náležitě odůvodnily, a proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová